

De affaire

Van Yvonne Doorduyn verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Onmacht

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Yvonne Doorduyn

De affaire

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6324 5

© 2023 Yvonne Doorduyn

Omslagontwerp DPS Design & Prepress Studio

Omslagillustratie © Magdalena Russocka /

Trevillion Images

Foto auteur © Ruud Pos

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Martijn, Jelle en Emy

Keep spendin' most our lives
Livin' in a gangsta's paradise
Tell me why are we so blind to see
That the ones we hurt are you and me?

('Gangsta's Paradise' – Coolio ft. L.V.)

Proloog

Ik lag in bed en keek opzij. De andere helft van het bed was onbeslapen. Langzaam duwde ik mijn bovenlichaam omhoog en sloeg mijn benen over de rand. Ik schrok. Mijn voeten raakten iets hards, iets scherp. Met een ijzige schreeuw trok ik ze terug. Luid gerinkel vulde de kamer. Glasgerinkel. Brekend, versplinterend glas.

Verbijsterd keek ik om me heen. Rondom de drie vrije zijden van het bed stonden honderden kristallen wijnglazen, strak opgesteld, zij aan zij. Fijne, geslepen kelken op een iele steel, die bij de minste of geringste druk van bovenaf omvielen en braken. De enige manier om uit Didiers bed te komen was met bebloede voeten vol glassplinters.

Brussel, België

HALF MEI

1

Ik stiftte mijn lippen en wierp een laatste blik in de spiegel. De make-up zat waar hij hoorde en het korte leren jasje dat ik vorige week op de Louizalaan had gekocht, zat als gegoten. Net genoeg inkijk, net niet ordinair. Al zouden mijn dochters daar vast anders over denken.

Pumps, sleutel, telefoon. Met een vaartje daalde ik de drie trappen af, ontweek de post en reclamefolders voor de onderburen en trok de buitendeur open. *5 mins*, had Edith geappt.

Pim had niets meer van zich laten horen sinds ik hem vanmiddag midden in een zin had weggedrukt. Hij kon het dak op, het moest een keer klaar zijn met dat zielige gedoe. Ik scrolde door mijn Twittertijdlijn. Op de redactie in Amsterdam hield de weekenddienst het nieuws in de gaten. Ik kon met een gerust hart offline.

‘Hé Jacky!’

Ik keek op. Edith tingelde met haar fietsbel. Haar fietslamp en rode jas staken scherp af tegen de hoge, donkere herenhuizen. Bijna nergens in de straat brandde licht, op de sierlijke straatlantaarns na. Expat City was weer leeggelopen, naar huis voor het weekend.

‘*Party time*,’ grijsde Edith toen ze bij me aankwam.

Ik stopte de telefoon weg en keek in een vrolijk gezicht. Ze had er werk van gemaakt. Haar donkere wimpers leken nog langer dan normaal.

‘Café Belga?’ opperde ze.

‘Belga?’ Ik trok een afkeurend gezicht. ‘Dat suffice lunchcafé?’

Edith schoof haar fiets in het rek. ‘Jij kent het ’s avonds nog niet,’ zei ze met een trekje van haar wenkbrauwen.

‘Oké, goed.’ Ik stak mijn arm in de hare en samen wandelden we de drie blokken naar het Flageyplein. Edith vertelde honderduit over een chakra-sessie die ze vorige week had gehad. ‘Super inspirerend, Jack.’ Ze wist dat ik er weinig mee had, met haar spirituele alter ego, maar ze schroomde nooit me er alles over te vertellen.

Terwijl ze de zeven chakra’s voor me samenvatte, gonsde in mijn achterhoofd het telefoongesprek met Pim na. We waren al meer dan een jaar gescheiden, maar de verhoudingen wilden maar niet normaliseren. Ik dwong mezelf naar Edith te luisteren. Ik ging er een gezellige avond van maken.

Ze trok de deur van Café Belga open en liet me voorgaan. Het was er druk en zag er inderdaad totaal anders uit dan overdag. Een groepje mannen van midden veertig week uiteen om ons erdoor te laten.

‘Goedenavond, dames.’

Ik keek achterom en zag hoe Edith de aandacht naar zich toe trok. Ik kon nog veel van haar leren. Op een paar schuchtere zoenen en een knusse danssessie na had ik mannen na de scheiding nog geen ruimte gegeven.

We baanden ons een pad naar de bar en Edith bestelde een fles Pinot Grigio.

‘Op een mooie avond,’ zei ze, terwijl ze met haar glas tegen het mijne klonk. Ze nam een slok, keek in mijn ogen en richtte haar blik daarna op de menigte.

Een tijdje stonden we zwijgend naast elkaar. Op het ritme van de muziek tikte Edith haar ringen tegen het glas. Ik keek opzij. Normaal praatte ze meer. Of danste ze.

Ze keek om. ‘Ik moet je wat vertellen, Jacky. Woensdagavond zag ik Pim op de sportschool, met een andere vrouw aan de bar. Ik dacht, ik moet het je vertellen.’

De woordenstroom klaterde uit haar mond. Zichtbaar bezorgd wachtte ze op een reactie.

Het nieuws overviel me. Ik beet op mijn lip, nam daarna een grote slok wijn en keek naar een groepje meisjes dat vlak voor ons stond te dansen. Een andere vrouw? Vanmiddag aan de telefoon had niets daarop gewezen. Integendeel.

‘Ik hoop dat het je niet te veel...’ begon Edith.

‘Nee, nee.’ Ik schudde mijn hoofd. ‘Het verbaast me alleen.’ Pims klaagzang van vanmiddag gutste mijn hoofd weer binnen. ‘Hij geeft niet de indruk dat hij eroverheen is. En dan druk ik me genuanceerd uit.’

‘Blijkbaar wel,’ concludeerde Edith nuchter. ‘Het was best... in-nig.’ Nog een keer ving ze mijn blik. ‘Ben je oké?’

Ik besepte dat ik haar nog steeds vol ongeloof stond aan te staren. Ik knikte. ‘Ja.’ Ik verplaatste mijn ogen naar de wijn, goot de laatste paar slokken in mijn keel en reikte naar de fles om de glazen opnieuw te vullen. ‘Heel eerlijk? Het zou een opluchting zijn. Vanmiddag...’ Ik maakte de zin niet af en schonk de glazen vol. ‘Laat maar. Kom, we gaan dansen.’

Zichtbaar opgelucht liet Edith zich leiden. We wurmden ons door de drukte naar de dansvloer. Uit de geluidsboxen klonken de eerste tonen van ‘God is a DJ’ van Faithless. De ruggen waar we achterlangs liepen, kwamen in beweging.

This is my church

This is where I heal my hurts

Ik keek achterom en hief, verend op de beat, een arm in de lucht. Edith lachte en volgde mijn voorbeeld.

In de minuten die volgden, waren we met de muziek in onze eigen wereld. Wat had ik dit in de jaren met Pim gemist! Met hem was ik hier alleen overdag geweest, een braaf nieuwscafé met lunchbroodjes en hartjes in de cappuccino. Nooit had ik geweten dat het hier ’s avonds zo bruisend was.

Ik keek naar Edith. Ze was elegant, met haar lange krullen en smalle taille. De jaren leken geen vat op haar te krijgen. Mannen had ze alleen voor de lol. Ik was haar dankbaar dat ze me het uitgaansleven opnieuw leerde ontdekken.

We stonden al zeker een uur op de dansvloer, toen een stem bij mijn oor me uit de roes haalde.

‘Kijk nou. Jacky Leeghwater, zomaar in het wild.’

Verbaasd draaide ik me om, om te zien aan wie het zoetgevooisde Vlaams toebehoorde. Ik keek omhoog in diepbloauwe ogen. Tegenover me stond Didier Vermeire, de flamboyante leider van de politieke partij de Groenen in het Europees Parlement.

De warmte kroop als een golf door mijn hals naar boven. Ik had hem een paar keer geïnterviewd en we spraken elkaar weleens in Straatsburg. Maar nu schoten mijn gedachten direct naar die eerste keer dat ik hem had ontmoet: meer dan vijftientig jaar geleden tijdens een schoolreisje in Brussel. Samen met een vriendin had ik de laatste vrije middag op een kleedje in de zon in het Warandepark doorgebracht. We waren twee jongens tegengekomen en uiteindelijk hadden Didier en ik een tijdje liggen zoenen.

‘Didier! Wat doe jij hier?’

Om ons heen dreunde de beat.

Didier glimlachte en boog zich naar me toe. ‘Hetzelfde als jij, weekend vieren.’ Hij gaf me een knipoog. ‘Het lukt alleen nog niet zo goed. Ik heb net een halfuur buiten staan bellen.’ Hij maakte een hoofdbeweging in de richting van een Italiaans ogende man, die schuin achter Edith tegen de muur leunde. ‘Raoul is het gewend.’

‘Raoul?’ Ik kneep mijn ogen tot spleetjes.

Edith stond nog steeds vol overgave te dansen. Achter haar focuste ik op de ‘Italiaan’. Er begon me iets te dagen. Raoul, de jongen die erbij was geweest in het Warandepark. Ik keek nog eens goed. Hij was dikker geworden en de ritmisch ronddraaiende disco-lampen gaven schaduwen op zijn gezicht, maar hij was het.

‘Mijn maat, weet je nog?’ verduidelijkte Didier. Opnieuw een knipoog.

‘Ja, ik weet het nog...’

‘In het weekend moet ik ertussenuit, anders houd ik het niet vol,’ zei hij, alsof zijn aanwezigheid in Café Belga een verklaring behoeftte.

Ik keek weer naar Edith en toen terug naar Didier. Voor een politicus straalde hij enorme rust uit. Gelukkig was het donker en kon hij mijn bloot niet zien. Terwijl hij een slok van zijn bier nam, viel mijn oog op een arm vol tatoeages.

Didier zag mijn verbazing. ‘Mooi hè? Die zitten tijdens mijn werk altijd veilig opgeborgen. Schrikt alleen maar kiezers af.’ Hij wreef over zijn arm alsof hij wilde aantonen dat de tatoeages echt waren. ‘En jou, schrikt het jou af?’ Zijn helderblauwe ogen keken me vragend aan.

‘Ik... heb er niets op tegen,’ hakkelde ik.

‘Kom,’ zei Didier. Hij leidde me een eindje uit de menigte, tot we net als Raoul bij de muur stonden, wat verderop. ‘Dat praat wat makkelijker.’

We leunden met onze rug tegen de wand en keken het publiek in. Nu ik niet meer pal tegenover hem stond, lukte het me enigszins te ontspannen. Waarom was ik zo nerveus? Als journalist sprak ik dagelijks beroemde politici, van autoriteit was ik niet onder de indruk. Het moest zijn voorkomen zijn of de informele omgeving. Hij was zo... toegankelijk.

‘Kom je hier vaker?’ vroeg ik in een poging het gesprek luchtig te houden. Didier woonde in Sint-Pieters-Woluwe, wist ik. Om praktische redenen had ik hem ooit thuis geïnterviewd, in een serre met uitzicht op een tuin, waarin het kinderspeelgoed wijdverspreid lag. Vanaf zijn huis was Café Belga zeker zes kilometer rijden.

Weer knikte Didier met zijn hoofd naar Raoul. Toevallig stond die inmiddels met Edith te praten. ‘Raouls stamcafé,’ zei hij. ‘Die woont hier om de hoek. Ik blijf elke vrijdag slapen.’

2

De muziek en de drank voerden ons mee. Naarmate de avond vorderde, kwam Didier dichterbij en uiteindelijk legde hij een arm om mijn schouders. Daar lag voor hem de grens, voelde ik. Als bekende Belg moest hij op zijn tellen passen, wilden zijn escapades morgen niet op de juicekanalen rondgaan.

Ook Edith en Raoul leken zich goed te vermaken. Raoul bleek een uitstekende danser en Edith wist er wel raad mee. Voor ik het wist, liep het tegen enen en bracht Didier zijn gezicht bij mijn oor. ‘Afzakkertje bij Raoul thuis?’

Ik keek in zijn ogen. Het was niet moeilijk te raden waar dit op kon uitdraaien. Ik vond hem waanzinnig aantrekkelijk en had zin uit mijn eigen leven te ontsnappen, al was het maar voor een avond.

Ik nipte aan mijn glas en blikte opzij. Edith en Raoul stonden ook weer tegen de muur, een paar meter bij ons vandaan. Ze stonden gearmd en waren innig in gesprek. In Ediths vrije hand bungelde een halfvolle fles Pinot Grigio. Ze leek wankel op haar benen te staan.

‘Goed plan,’ knikte ik naar Didier.

Op zijn gezicht verscheen een genegen glimlach. ‘Kom, we gaan,’ gebaarde hij naar Raoul.

Het duurde even, maar na een paar minuten kwamen Edith en Raoul gearmd naar ons toe.

‘We zetten het feestje bij jou voort, Raoul,’ zei Didier.

Raoul keek Didier in het gezicht. Hij trok rimpels in zijn voorhoofd, een grote frons. ‘Een machtig politicus met een machtige journalist, weten jullie het zeker?’

Ik keek omhoog naar Didier. Die knikte resoluut. ‘Heel zeker.’

‘Goed idee,’ vond ook Edith. Ze giechelde dronken. ‘Op naar huize... Hoe heet je eigenlijk?’

‘Huize Díaz,’ vulde Raoul aan. Zijn scepsis leek nog niet geweken. Desondanks ging hij ons voor naar de uitgang. We pakten onze jassen mee en liepen achter Edith en Raoul naar buiten.

Het was gaan regenen en koud voor mei. We waren een eindje bij het café vandaan toen Didier me in het donker dicht tegen zich aan drukte. Een brede, stevige borst. Ik sloeg mijn arm om zijn middel en snoof zijn geur op. Hugo Boss, meende ik. Het rook heerlijk.

Beneveld liepen we naar de Renbaanlaan. We passeerden de kerk, waar Ediths schaterlach tegen de hoge muren weerkaatste. De Vijvers van Elsene lagen er ondanks de regen vredig bij. Ik liep hier weleens hard, onderweg naar het Ter Kamerenbos. Dure plek.

In mijn achterhoofd borrelden de vragen. Raoul had volstrekt gelijk: waar was ik mee bezig? Waar was mijn professionaliteit als journalist? Ik liep hier gearmd met een van de bekendste en populairste politici van Vlaanderen, die ik geacht werd in de krant objectief te beschrijven.

Het gezicht van zijn vrouw drong zich aan me op. Ze was thuis geweest tijdens het interview. Sandra, Saskia? Ze had er vermoeid uitgezien. Drie jonge kinderen en een drukbezette echtgenoot eisten hun tol. Ik durfde er vergif op in te nemen dat Didier vaker vreemdging. Het was eenvoudig in het diplomatenwereldje. Het Europees Parlement ging voor de stemmingen iedere maand een week naar Straatsburg in Frankrijk. Met z’n allen in de Thalys, iedere avond aan de borrel, ver weg van partner en kinderen.

We waren een dikke vijf minuten onderweg toen Raoul met zijn telefoon een hoog gietijzeren tuinhek opende. Het was tegen-

over de Vijvers van Elsene, een breed herenhuis met fraai bewerkte Franse balkons, de benedenverdieping aan het zicht onttrokken door een hoge haag. Hij liet ons in een kleine voortuin en toen iedereen binnen was, sloot hij het hek weer af. Boven ons torende een klokgevel uit, die deed denken aan een Amsterdams advocatenkantoor waar ik eens voor werk was geweest. Compleet met hijsbalk en een grote haak.

‘Welkom in mijn stulpje,’ zei Raoul met gevoel voor understatement. We volgden hem het trapje op en stapten over de drempel. Ik keek om me heen. De hal was van hetzelfde holklinkende marmer als het trappenhuis van mijn eigen appartement, alleen glom het hier en waren alle mozaïeken en sierbanden nog heel. We hingen onze natte jassen op en liepen door naar de woonkamer. De sfeerverlichting sprong aan en Edith slaakte een kreetje van enthousiasme.

‘Wauw!’

Ze liep tot halverwege de kamer, draaide om haar as en staarde daarna langs de achterwand omhoog. We stonden in een balzaal van een woonkamer. Dit was niet één huis, dit waren er wel drie. Binnen waren de muren doorgebroken en de vertrekken met elkaar verbonden. Kleine trapjes met twee of drie treden zorgden voor speelse hoogteverschillen. De hele achterkant van het huis was opgetrokken uit glas, tot aan het plafond van de tweede verdieping. Beide etages hadden een vide met een glazen balustrade, wat een geweldige hoogte gaf.

‘Prachtig, Raoul,’ beaamde ik.

De woonkamer gaf uitzicht op een sfeervol verlichte, ommuurde tuin. Inclusief zwembad.

Ik draaide me om en alsof ik hier al jaren kwam, plofte ik in een diepe zitbank met zachte, fluffy sierkussens. Ook vanuit hier was genoeg te zien. Zelfs over de kleuren van Raouls interieur leek tot in detail nagedacht. Veel wit en zwart en als accentkleuren geel en rood. Was hier een vrouw aan het werk geweest, of een binnenhuis-